

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ κα. « Ἐστίας »

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ κειμόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλω-
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη Α'. — Κλεοπάτρα. Γ' (ὑπὸ κυρίας Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ὁ ποιητὴς (ποίημα ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαδισάνου). — Γυναῖκες στρατιῶται (ὑπὸ κυρίας Μαρίας τῆς Ἡλιοπούλου). — Ἡ προμητορικὴ ἀμαρτία (ἐκ τοῦ ἀπωλεσθέντος Παραδείσου τοῦ Μίλτωνος). — Μητέρα καὶ τροφός (ὑπὸ παιδαγωγῶ). — Ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Συναγαί. — Συμβουλαί. — Ἐπιφυλλίς. Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Πλώρης τοῦ Α. Καρκαβίτσα. Ὁ Ἐκδικητής.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Α'.

Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι τῶν Ἀθηναίων κάτοικοι ἐψήφισαν ὡς προ-
στατίδα τῶν θεότητων τὴν Ἀθηνᾶν, αἱ γυναῖκες τῶν εἶχαν
πρωτοστατήσαι τῆς ἐκλογῆς ἐκείνης, αἱ γυναῖκες τῶν αἱ διει-
ρευόμεναι πολιτεῖαν εἰρηναϊκὴν εἶχαν κητορθῶσαι νὰ πλειονο-
ψηφίσουν. Καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου φυτρώσασα τότε ἐλαία,
τὸ ἱερὸν δένδρον, τὸ ὅποσον ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων ἀπετέλει τὸ
προσκύνημα τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων ἀνεπύχθη γόνιμον εἰς
καρπούς, συμβολίζον τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν πλοῦτον τῆς
εἰρηναϊκῆς ζωῆς τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. Ἡ εἰρήνη ὑπῆρξε
τότε ὡς καὶ σήμερον ἡ θεότης τῆς ἡμέρας.

Ἐκτοτε παρήλθον τόσοι αἰῶνες. Τὸ ἱερὸν δένδρον εἶχε λη-
σμονηθῆ. Αἱ ρίζαι τοῦ εἶχαν ποτισθῆ με τὸσους ποταμούς
αἱμάτων, ὥστε νὰ κατατῆ στείρον καὶ ἄγονον. Ἡ ἄλλοτε
βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ἡ ἱερὰ τῆς Παλλάδος πόλις, βουτηγμένη
εἰς τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς μόνον ἐρείπια ἐπαρουσίαζεν ἐκεῖ,
ὅπου ἄλλοτε θεοὶ καὶ ἡμίθεοι εἶχαν ἰδρῦσαι τοὺς θρόνους τῶν.
Ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ εἰρηναϊκὴ θεότης εἶχε μετατραπῆ εἰς πολεμικὴν
μαινάδα καὶ μετὴν φρετρῶν καὶ τὸ δόρυ ἐπλανᾶτο ἐνὰ τὸν
κόσμον, πρωτοστατοῦσα εἰς ἀνθρωποθυτίαι καὶ ἀγῶνας αἱμα-
τηροῦς.

Αἱ γυναῖκες, διότι ἐτόλμησαν τότε νὰ ὀνειρευθοῦν εἰρηναϊκὴν
ζωὴν, διότι εἰς τὸν ἄρειον πᾶγον τοῦ τόπου τῶν, εἰς ὃν ὡς

πολίτιδες εἶχον καὶ αὐταὶ δικαίωμα καὶ ἔδωκαν γνώμην περὶ
τῆς χώρας τῶν, αἱ γυναῖκες ἀπεπέμθησαν εἰς τοὺς οἴκους
τῶν, καταδικασθεῖσαι νὰ κλώθουν μόνον ἕρια καὶ νὰ ὑφί-
νουν ἱστούς.

Ἡ ἀνθρωπότης ἦτο πολὺ νέαι καὶ πολὺ βάρβηρος καὶ
ἀγρία ἀκόμη τότε, μεθ' ὅλον τὸν εἰς ὠρισμένους κλάδους πο-
λιτισμὸν τῆς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀρκῆται εἰς τοὺς θριζύ-
βους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου.
Αἶμα καὶ ἐκατόμβαι ἀπὸ κόκκαλα ! Θάνατος καὶ ἐρήμωσις !
Θρόνοι ἰδρῶμενοι ἐπὶ θεμελίω τῶν χλαμύδες χρωμα-
τιζόμεναι εἰς ποταμούς δακρῶν καὶ αἱμάτων. Ἡ μέθη τοῦ
ὀλέθρου καὶ τοῦ θανάτου εἶχε περιβληθῆ ἄκτινωτὸν μεγαλείου
καὶ τήθενον ἀρετῆς. Τὰ μάλλον θηριώδη ἔνστικτα εἶχον
μετουσιωθῆ εἰς αἰσθητικὰ ὑπερτάτου ἰδεώδους. Ὁ κόσμος,
ἡ ζωὴ, ἡ ὑπαρξίς ἕνα σκοπὸν εἶχεν, ἐν ὄνειρον ἔτρεφε: τὸν
δι' αἱματοχυσίας θάνατον.

Ἡ πατρίς, ἡ πτωχὴ πατρίς ἐγένετο τὸ τεχνητὸν Παλ-
λάδιον, περὶ τὸ ὅποσον ἐκρουργεῖτο ἡ ἀνθρωπότης. Οἱ ἀπλη-
στοὶ καὶ ἄδικοι κητακτηταί, οἱ σφετεριταὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ
τοῦ πλοῦτου τῶν ἀσθενεστέρων γειτόνων τῶν, τῶν μέχρι τῆς
χθῆς ἀδελφῶν τῶν, οἱ μεγάλοι ἐγωισταί, οἱ μεγάλοι πα-
ράφρονες, οἱ μεγάλοι φιλόδοξοι, οἱ μονομυκεῖς τῶν τιμῶν καὶ
τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν θριζύβων ἔπειραν τὸν θάνατον καὶ τὴν
κατατροπὴν παντοῦ ὑπὸ τὸ πρόσχημα καὶ τὴν πρόφασιν τοῦ
μεγαλείου τῆς πατρίδος τῶν.

Αἱ γυναῖκες παρκαυθεῖσαι εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον αὐτὸν
τῆς ἀνθρωποθυτίαις ἐλησμονηθῶν βεβητηθῶν καὶ κατ' ὀλίγον καὶ
τὸν φυσικὸν αὐτὸν προορισμὸν τῶν. Ἀντὶ νὰ δίδουν μαζῆ με
τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχιάν εἰς τὰ τέκνα τῶν, παρεκτεύαζαν
αὐτὰ διὰ τὸν θάνατον. Εἶχαν μεταβληθῆ εἰς μηχανὰς πρὸς
κατασκευὴν σαρκῶν κηταλλήλων νὰ διασχίζωνται ἀπὸ τὸν
σῆθηρον, καὶ ὀστέων, ἵνα διατρυπῶνται ἀπὸ τηκόμενον μύλυθρον.

Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶχε καταστήσει γράμμα νεκρὸν. Ἡ Ἀγάπη ἐβασίλευε μόνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διότι ἡ γῆ ὅλη εἶχε μεταβληθῆ εἰς κόλασιν. Ὁ ἠθικὸς νόμος εἶχε καταστήσει οὐτοπία, καλὴ μόνον δι' ὀλίγους θεωρουμένους παρὰ φρονας. Μεγάλοι ἄνδρες ὀνομάζοντο οἱ σύροντες ὄπισθεν τοῦ ἄρκτου τῆς ματαιότητος τῶν μεγαλύτερων ἀριθμῶν ἀνθρωπίνων σκελετῶν, μεγαλύτερον ἀριθμῶν ὄφρατων γυμνητευόντων, γυναικῶν ἀτιμαζομένων καὶ γερόντων στερουμένων τῆς ἐλευθερίας τῶν! Μεγάλοι ὀνομάζοντο οἱ κατεδαφίζοντες πόλεις καὶ κατακρημνίζοντες οἴκους, οἱ θέτοντες τὸ πῦρ τοῦ ὀλέθρου κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Μεγάλοι γυναῖκες ὀνομάζοντο αἱ ἀντὶ σπλάγγων μητρικῶν, σίδηρον κρύπτουσαι εἰς τὰ στήθη καὶ εἰς τὴν ψυχὴν!

Ὡ παῖδες πατρίδες τῶν λαῶν τοῦ κόσμου! πόσα ἀνόσια καὶ τερατώδη δὲν ἐγένοντο ἐπ' ὀνόματί σας! Πόσα ψεύδη καὶ πόσα ἐγκλήματα, πόσα προδοσίαι καὶ πόσα παρανομίαι! Ὡ! ἐὰν ἠδύνασθε νὰ συλλέξητε ἀνὰ τὸ ἄπειρον, ὅλους τοὺς ἐπιθανατίους στεναγμούς τῶν θυσιασθέντων ἐν ὀνόματί σας, ὅλας τὰς σβεσθείσας διανοίας, ὅλα τὰ νεκρωθέντα πνεύματα, ὅποια στενωρία κατὰρὰ θὰ ἐξεπέμπετο ἀπὸ τὰ αἱματοποτισμένα σπλάγγνα σας! Ὡ! ἐὰν ἠδύνασθε νὰ συλλέξητε ὅλον τὸν σίδηρον καὶ ὅλον τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον ἠρήμωσε τὰς πόλεις σας καὶ ἐξηφάνισε τὸν πλοῦτόν σας, ποίους κεραυνούς θὰ κατεσεύζετε διὰ νὰ μεταβάλλετε εἰς τέφραν τοὺς μεγάλους δημίους σας, τοὺς μεγάλους δολοφόνους καὶ καταστροφεῖς τοῦ κόσμου!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Γ'.

Ὁ Ἀντώνιος, πρὸ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀναχωρήσεώς του, ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ βασίλειον τῆς Κλεοπάτρας, εἰς τὸ ὅποιον βραδύτερον θὰ ἐβασίλευεν μαζῆ. Προσῆρτησε λοιπὸν εἰς τὸ αἰγυπτιακὸν κράτος ὅλας τὰς περὶ τὴν θάλασσαν τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου ἐμπορικὰς καὶ ναυτικὰς χώρας, τὴν Φοινίκην, τὴν Κελερσίαν, τὴν νῆσον τῆς Κύπρου, μὲχρι μέρους τῆς Κιλικίας, τὴν Ἰουδαίαν, ἐν ἧ' ἐκτείνεται τὸ βέλταμον, καὶ τὴν Ἀραβίαν τῶν Ναβαθητῶν. Ἡ υἱοθέτησις αὕτη λαοῦ ἠττημένου, ἡ εἰδωλολατρία αὐτῆ πρὸς μίαν βασιλίτισσαν, ἐξήγειρε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τοῦ Ἀντωνίου. Τὸν εἶδον μετὰ φανατικῆς φόβου νὰ κἀθηται πρὸ τὸν θρόνον τῆς Ἰσιδος, ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ Ὁσίριδος.

Διότι ὁ Ἀντώνιος εἶχε στήσει ἐπὶ ἀργυρᾶς ἐξέδρας δύο χρυσοῦς θρόνους, ἓνα δι' αὐτὸν καὶ ἄλλον διὰ τὴν Κλεοπάτραν καὶ τὸν Καισαρίωνα, τὸν ὅποιον ἀνεγνώρισεν ὡς υἱὸν τοῦ Καίσαρος. Ἀπένειμεν εἰς τοὺς υἱούς του Ἀλέξανδρον καὶ Πτολεμαῖον, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν ἐκ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν τίτλον βασιλέως τῶν βασιλέων καὶ ἔδωκεν ὡς μερίδιον εἰς μὲν τὸν πρῶτον τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Μηδίαν καὶ τὸ βασίλειον τῶν Πάρθων, τοὺς ὁποίους ἤλπιζε νὰ κατακτήσῃ, εἰς δὲ τὸν Πτολεμαῖον τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Κιλικίαν. Καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν λαόν, τὸν πρεσβύτερον, ἐνδεδυμένον μὲ τὸ μηδικὸν φόρεμα καὶ μὲ τὴν κίδαριν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἧτις εἶναι τὸ στέμμα τῶν Μήδων καὶ Ἀρμενίων βασιλέων. Τὸν

δευτερότοκον μὲ μακρὰν χλαμύδα, μὲ χρυτὰ σανδάλια καὶ μὲ δικάδμημα ἦτοι μὲ τὴν στολὴν τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ Κλεοπάτρα ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἰσιδος.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἐπαρκεῖς ἀφορμαὶ διὰ πόλεμον. Ἀλλ' ὁ Ὀκτάβιος ὡς συνετὸς ἄνθρωπος ἀνέμεινε. Ὁ Ἀντώνιος θὰ ἐξεστράτευε κατὰ τῶν Πάρθων καὶ ἡ τύχη του ἦτο ἀγνωστός. Καὶ ἀληθῶς ἐνιήθη. Ἀλλ' εὐφύεστερος τοῦ Κράσου, ἀντὶ νὰ ὑποχωρήσῃ διὰ τῆς πεδιάδος ἔλαβε μετὰ τοῦ στρατοῦ τὴν διὰ τῶν ὄρεων ἄγουσκαν καὶ ἐπανήλθε μὲ δέκα ἐξ χιλιάδας ἄνδρας, ἀντὶ τῶν σαράντα χιλιάδων, οὓς εἶχε παραλάβει μαζῆ του ἀναχωρῶν.

Ἡ στιγμή ἐθεωρήθη κατὰλληλος πρὸς ἐπιθεσιν διὰ τὸν Ὀκτάβιον. Ἐκατηγόρησε τὸν Ἀντώνιον, ὡς ἀποσυνθέσαντα τὸ κράτος, ὡς ἐπιβκλόντα τὸν Καισαρίωνα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Καίσαρος, ὡς θέλοντα νὰ δώσῃ τὴν Ῥώμην εἰς τὴν Κλεοπάτραν, ἀφοῦ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους στρατιώτας του νὰ φέρουν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῶν τὴν εἰκόνα τῆς Κλεοπάτρας.

Τὸν ἔδειξε ἀκολουθοῦντα πεζῆ τὸ φορεῖον τῆς Κλεοπάτρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐνούχων τῆς, καὶ διακοπτόμενον ἐν τῇ Βουλῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασιλέων καὶ τῶν Τετραρχῶν διὰ νὰ ἀναγινώσῃ τὰς ἐπὶ κρυστάλλου καὶ ἀχάτου ἐρωτικὰς πινακίδας, ἃς τοῦ ἔστειλεν ἡ βασιλίτισσα· τέλος τὴν κατηγόρησεν ὅτι ἀφῆκε τὸν πατρίκιον Φούριον, ὅστις εἶχε τὸν λόγον εἰς τὸ Δικαστήριον ἐνώπιόν του, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἓνα δοῦλον, ὅστις ἔφερε τὸ φορεῖον τῆς Κλεοπάτρας. Τῆ διαταγῇ τοῦ Ὀκταβίου ἡ Γερουσία ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ Ἀντωνίου τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἀξιώματά του καὶ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς βασιλείσεως τῆς Αἰγύπτου. Ἦτο ὁ πόλεμος τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Δύσεως, ἡ τύχη τοῦ κόσμου παιζομένη εἰς τὸ παιγνίδιον αὐτό.

Ὁ Ἀντώνιος ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ὀκταβίου μὲ διακοσίας χιλιάδας πεζοῦς, δώδεκα χιλιάδας ἵππεῖς καὶ πεντακόσια πλοῖα, παραλαβὼν μαζῆ του τὸν βασιλέα τῆς Κιλικίας, Καππαδοκίας, Παφλαγονίας καὶ Θράκης. Ἐπικουρίας τοῦ ἀπέστειλαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Πόντου, τῶν Ἀράβων, τῶν Ἰουδαίων, τῶν Γαλατῶν καὶ τῶν Μήδων. Οἱ Τέλαι τοῦ εἶχον ἄποστείλει τὸ ἄνθος τοῦ στρατοῦ τῶν.

Ὁ Ὀκτάβιος ἐξεκίνησε πρῶτος καὶ διήλθε τὴν θάλασσαν μὲ διακοσίας πενήντα πλοῖα ἀποβιβασθεῖς εἰς Ἄκτιον μὲ ἐκατὸν χιλιάδας ἄνδρας μεθ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν εἰς ἀριθμῶν ὑπεροχὴν τοῦ Ἀντωνίου, ὅλοι οἱ οἰωνοὶ ἦσαν ἐναντίον του. Ἡ γῆ εἶχε καταπίει τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τὴν Πισαυρον ἀποικίαν ἰδρυθεῖσαν πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς. Εἰς τὴν Ἄκτιον ὁ ἐκ μακρᾶν ἀδρίας τοῦ Ἀντωνίου κατεπλημμυρεῖτο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ ἰδρωτᾶ, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γνωσθῇ τὸ αἷτιον. Ὅταν ὁ Ἀντώνιος ἔφθασεν εἰς Πάτρας κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ νηοῦ τοῦ Ἡρακλείους, ἐξ οὗ ὁ Ἀντώνιος δι' ὀχυρῆσεν ὅτι κατῆγετο, ὅν καὶ κατέκλυσε. Εἰς Ἀθήνας τρομερὸς σίφων ἐκρήμινε τὸ ἀγαλμα τοῦ Βάκχου, καὶ ὁ Ἀντώνιος ὀνομάζεν ἑαυτὸν νεώτερον Βάκχον, ὡς ἡ Κλεοπάτρα ὀνομάζετο νεώτερη Ἰσις. Τέλος ὁ τρομερώτερος ὅλων οἰωνῶν ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ πλοίου τῆς Κλεοπάτρας, τὸ ὅποιον ἡ βασιλίτισσα εἶχεν ὀνομάσει Ἀντωνιάδα: Χελιδόνες εἶχον πλέξει τὰς φωλαὰς τῶν ὑπὸ τὴν πρύμνην. Ἀλλὰ χελι-

δόνες ἐπελθοῦσαι ἐδίωξαν τὰς πρῶτας καὶ ἐφόνευσαν τοὺς νεοσσούς τῶν.

Ὁ Ἀντώνιος ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ μάχη ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀλλ' ἡ Κλεοπάτρα ἐπροτίμησε τὴν ναυμαχίαν. Εἰς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης τῆς ἀνέφερε τὰς ἀποτυχίας τοῦ Πομπηίου, νικηθέντος εἰς τὴν μάχην τῶν Φερσάλων, καὶ τοῦ Κασσίου καὶ Βρούτου νικηθέντων εἰς Φιλίππους. Ἐνῶ τούναντιον ὁ Δουίλιος εἶχε νικήσει εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Κερκχγένης, ὁ Καίσαρ τῆς Βενετίας καὶ ὁ Ἀγρίππας τὰ πλοῖα τοῦ Σίξτου. Καὶ ἂν ὁ στόλος κατετρέφετο, ἀπέμενον ὅμως ὁ στρατὸς ὁ ὅποιος ἦτο διπλασίως ἀνώτερος τοῦ ἀντιθέτου.

Ἡ Κλεοπάτρα ἀνεδεικνύετο οὕτω μεγάλη ἱστορικός καὶ μεγάλη στρατηγική ἱκανότης. Καὶ οὕτω ὁ Ἀντώνιος ὑπῆκουσε.

Ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις συνεκρούσθησαν εἰς τὸ Ἄκτιον.

Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἡ θάλασσα ἦτο τόσοσιν ταραχμένη, ὥστε εἶχον ἀναγκασθῆ νὰ ἀναβάλλουν τὴν ναυμαχίαν, ἀλλὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν ὁ ἀνεμὸς ἐκόπασε καὶ οἱ δύο στόλοι ἐβάδισαν, ὁ Ἀντώνιος ὀδηγῶν τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ ἰδικοῦ του καὶ ὁ Ὀκτάβιος ἐπίσης. Ὁ Ὀκτάβιος ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, διότι τὸ πρῶτον, καθ' ἣν στιγμήν ἐξήρχετο τῆς σκηνῆς του, ἀπῆντησεν ὀνηλάτην ὀδηγοῦντα τὸν ὄνον του. Πῶς ὀνομάζεσται; ἠρώτησεν ὁ Ὀκτάβιος. Εὐτύχιος, ἀπῆντησεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ ὄνος μου Νίκων. Ὁ Ὀκτάβιος νύχαρίστησε τοὺς θεοὺς διὰ τὸν αἰσιον οἰωνόν.

Ἡ Κλεοπάτρα κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ στόλου μὲ ἐξήντα πλοῖα. Εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, ἧς ἡ ἔκβασις ἦτο ἀκόμη ἀμφίβολος, ὅτε ἡ Κλεοπάτρα, χωρὶς οὐδένου κίνδυνου ἢ οὐδένα λόγον ὑποχωρήσεως, ἤνοιξε τὰ ἱστία καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν, διερχομένη διὰ μέσου τῶν μαχομένων πλοίων. Ὁ Ἀντώνιος τὴν εἶδεν ἀναχωροῦσαν καὶ ἀπελπίσας τὸν κατέλαβεν. Ὁ ποιητὴς, ὅστις εἶπεν ὅτι «ἀγαπῶν ἔχει τὴν καρδίαν του εἰς ξένον σῶμα» εἶχε δίκαιον.

Ὁ Ἀντώνιος ἐλητημόνησε καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν νίκην καὶ τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου καὶ ἠκολούθησε τὴν Κλεοπάτραν. Ὁ κόσμος ἀνῆκεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον. Διὰ τρίτην ἡδὴ φορὴν οἱ θεοὶ ἐκηρύσσοντο κατὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Δύσεως.

(Κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμά) Ἐλένη Γεωργιάδου.

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Τὸ γραμματάκι τοῦ Κώστα ἔλαβεν ἡ μητέρα του ὀλίγον ἀργᾶ, μετὰ τὸ δεῖπνον, καθ' ἣν στιγμήν, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο συνθηρομένη εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Προτῆτερὰ ὅμως εἶχε δικαιολογήσει τὸν υἱὸν τῆς, εἰπούσα ὅτι τὴν εἰδοποίησεν ἑνωρίς, ὅταν ἦλθε νὰ ἀλλάξῃ, ὅτι ἦτο προσκεκλημένος εἰς δεῖπνον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ παρευρίσκετο καὶ ἡ χήρα κ. Ἀσταπόφ. Μόνον τοιαύτης φύσεως δικαιολογία ἀπεμάκρυνε τὴν καταιγίδα τῆς ὀργῆς τοῦ σιῦρ Γεωργιάκη, ὁ ὅποιος ἐξηκολούθει μετὰ τὴν πρωινήν σύγχισιν νὰ εἶναι τρομερὰ νευρικός.

Ἡ Mme Marie, — ἦτο τὸ ὄνομα τῆς κυρίας, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἡ Μαρία ἦτο ὑπότροφος — εἶχεν ἔλθει νὰ περᾶσῃ τὴν βραδεῖάν τῆς εἰς τῆς κ. Μερμιδώφ. Αἱ σχέσεις τῆς κυρίας ταύτης μετὰ τῆς οἰκογενείας Μερμιδώφ εἶχον γίνεαι στενωτά-

ται, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Κώστας ἐγνώρισεν τὴν Μαρίαν. Ἡ μητέρα του διὰ νὰ εἶναι ἐνήμερος ὅλων τῶν διαθημάτων τοῦ υἱοῦ τῆς, κατῶρθωνε πάντοτε νὰ συνάπτῃ σχέσεις καὶ νὰ ἀναπτύσῃ φιλίαν μὲ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα συνεδέοντο στενωδῶς καὶ εὐρίσκοντο πλησίον πρὸς τὰς κατὰ καιροὺς φίλας του. Τοιούτοτρόπως παρηγολούθει μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῶν τρυφερῶν τοῦ τέκνου τῆς σχέσεων καὶ εὐθὺς ὡς ἔκρινε ταύτας ἐπικινδύνους διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἐμηχανεύετο παντὸς εἶδους ἐπινοήσεις, ὅπως τὸν ἀπομακρύνῃ.

Τὸν κίνδυνον τῆς εἶχεν ἀναγγεῖλει πρὸ καιροῦ ἡ Mme Marie. Τόσον περισσώτερον δὲ ἐφοβεῖτο, ὅσον ἐμάνθανεν ὅτι ἡ νέα καλλιτέχνης ἦτο αὐστηρῶν ἠθῶν κόρη καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τις εἰς αὐτὴν καὶ τὸ παραμικρὸν ἐλάττωμα. Ἄν δὲν ἦτο τόσοσιν ὑπερήφανος καὶ τόσοσιν ὀλιγόλογος, ἔλεγαν ἡ Mme Marie, — ἡ ὁποία ἦτο ἀτελειστικῶς φλύαρος — θὰ ἦτο ἀληθινὸς ἄγγελος.

Ὁ κ. Μερμιδώφ ἠρέσκετο εἰς τὴς βεγγέρες τῆς Mme Marie, ἡ ὁποία ἦτο τέλειος τύπος νέας λεβανίνιας καὶ χήρας πολὺ θελκτικῆς, πολὺ κοκέτας καὶ ὄχι πολὺ αὐστηρᾶς, ὡς ἔλεγαν αἱ κακὴ γλῶσσα. Ἐπαίξε δύο καὶ τρία καὶ τέσσαρα μπεζίκια κατὰ σειράν μαζῆ τῆς· ἦτο εὐθυμὸς, χαριετολόγος, καὶ τῆς ἔλεγε πάντοτε, ὅσάκις ἔχανε, μὲ κάποιον παράδοξον τόνον εἰς τὴν φωνήν: μὰ ἐπὶ τέλους πότε θὰ σὲ κερδίσω.

Ἡ κ. Μερμιδώφ, ἡ ὁποία εἰζέυρε νὰ διακρίνῃ ὅλην τὴν κλίμακα τῶν τόνων τῆς φωνῆς τοῦ ἀνδρός τῆς, ἀνετινάσσετο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὅσάκις ἡ φράσις αὕτη, ἡ ἐνέχευσα παρακλήσιν καὶ πόθον καὶ πάθος ἐνταυτῷ ἐξεστομίζετο ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς. Τὸν ἐπιλοδοροῦσε δὲ μὲ βλέμμα, τὸ ὅποιον, μεθ' ὅλον τὸν δεσποτισμὸν του, τοῦ ἔφερε κάποιαν ἀνατριχίλαν εἰς τὴν ράχιν.

Τὸ πρῶτον μπεζίκι εὐρίσκετο τὸ βράδιν ἐκεῖνο περὶ τὸ τέλος του, ὅταν ἡ πόρτα ἐκτύπησεν. Ἡ κοκκίνα Κατίγκω συνεκινήθη, ὑποθέσασα ὅτι ὁ Κώστας ἐπέστρεψε, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀνησυχῆσῃ, μήπως τὸ ψεῦδος τῆς ἀποκαλυφθῇ. Τὸ μάθημα εἶχε γίνεαι ἐγκαίρως εἰς τὴν γρατᾶν ὑπερέττιαν, τὴν κυρὰ Ῥήνην, ἡ ὁποία ἐξετέλει καὶ χρέη θυρωροῦ καὶ ἡ ὁποία θὰ καθίστα, ὡς συνήθως, ἐνήμερον τὸν νέον περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ἣν ἡ μητέρα του ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπουσίαν του εἰς τὸ δεῖπνον. Εἰς παρομοίας περιστάσεις, ὁ Κώστας ἀπέφρευε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ διότι αἱ οἰκογενειακαὶ αὐταὶ ἐσπερίδες δὲν εἶχον κανένα θέλημα τῶν δι' αὐτὸν καὶ διότι ἀπετρέφετο νὰ ἀποκρίνεται εἰς τὰς ψευδεῖς ἐρωτήσεις τῆς μητέρας του.

Τὰ κορίτσια ὅμως, τὰ ὁποῖα ὀσάκις δὲν ἀνοίγετο ἡ πετσέτα εἰς βῆρος γνωστῶν καὶ μὴ παρὰ τῆς συντροφιάς, ἀνιούσαν φρικωδῶς νὰ παρακολουθοῦν τὸ μπεζίκι καὶ τὰς χαριεντολογίας τοῦ πατέρα τῶν, εὐθὺς ὡς ἐτοιμάζαν καὶ ἔδιδαν τὸ σαῖ, σιγᾶ, σιγᾶ, ἀνὰ μία ἀπεσύροντο. Ἡ Λέα δὲν ἐπερίμενε οὔτε τὸ σαῖ. Εὐθὺς ὡς ἐνόει, ὅτι ἐπέστρεφεν ὁ Κώστας, ἐσηκῶνετο, ἀνοίγε σιγᾶ τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίζετο. ἠκολούθει τὸν ἀδελφόν τῆς κατὰ βῆμα, τὸν ἄρπαζεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Καὶ ἐκεῖ, σκοτεινά, τὸν ὠδήγει εἰς τὸ σαχνισί, τὸν ἄλοσκοπασμένον αὐτὸν ἐξώστην τῆς Τουρκικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ ἐκάθητο καὶ οἱ δύο

των εις τὴν καναπέ και ἔλεγαν τὰς ἐντυπώσεις των τῆς ἡμέρας και ἐξεμυσθηρεύοντο ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὰ μικρὰ μυστικά των.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ Λέλα ἔμεινε εἰς τὸ τσάι, διότι ἂν και ἐκτύπησεν ἡ πόρτα, δὲν ἠκούσθησαν ὅμως τὰ ἐλαφρὰ βήματα τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ κ. Μερμιδώφ ἀνήσυχος ἐπροσποίηθη ὅτι κάποιαν διαταγὴν εἶχε νὰ δώσῃ και ἐξῆλθε τῆς τραπεζαρίας. Ἡ κερὰ Ρήνη ἡ ὁποία ἐπερίμενε ἀπ' ἔξω τῆς ἔδωκεν ἀμέσως τὸ γραμματάκι, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς εἰσόδου. Τὸ ἔσχισεν ἔπειτα εἰς κομμάτια και τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν κερὰ Ρήνην νὰ τὰ πετάξῃ εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Ὡστε θὰ ἐξενουκτοῦσεν ὁ Κώστας ἔξω, χωρὶς νὰ τῆς εἶπῃ ποῦ και διατί. Ἡ ἀγωνία της ἦτο μεγάλη. Εἶχεν ὄχι πλέον τὴν προαίσθησιν, ἀλλὰ τὴν πεποθησιν ὅτι ὁ υἱὸς της θὰ ἔκαμνεν, ἂν δὲν εἶχεν ἤδη κακωμένην καμμίαν μεγάλην ἀνοησίαν. Ἄκουσε, κερὰ Ρήνη, προσέθηκε, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γραῖα κατέβαινε. Και χαμηλοφώνως: ἂν ὁ Τσελεπῆς σ' ἐρωτήσῃ, ἂν ἦλθεν ὁ Κώστας, θὰ εἶπῃς ὅτι ἦλθε και ἐπλάγιασε.

Ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν μετὰ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη και μετὰ τὴν κόλασιν εἰς τὰ σιῆθη. Δὲν ἐπρόσεξεν οὔτε εἰς τὸ θριαμβευτικὸν ὕφος, μετὰ τὸ ὁποῖον ὁ σὺρ Γιωργάκης εἶχε φωνάζει, κτυπῶν τὸ χέρι του οἰκείως ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς συμπαικτρίας του: σ' ἐκέδισα τέλος πάντων οὔτε εἰς τοὺς σπινθῆρας τοὺς φλογερούς: μιτοικανοποιημένου πόθου, τοὺς ὁποίους ἐξέπεμπαν τὰ μάτια του.

Ἦτον ὅλη ἀπερροφημένη εἰς τὰς σκέψεις της, εἰς τὰς ἀνησυχίας της. Ἄν δὲ και κατέβαλεν ἀληθῆ ἀγωνία διὰ νὰ κρατῇ τὸ στόμα της διαρκῶς διεσταλμένον εἰς μείδιμα, τὸ βλέμμα της ὅμως τὸ ἀπλανές, ἡ κλίνουσα πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον κεφαλῆ της, τὰ ἐπὶ τῶν δύο γονάτων ἀφημένα ἀδρανῆ χεῖρά της ἐπρόδιδαν τὴν στενοχωρίαν της.

Ἡ Μ^{me} Marie ἀπὸ τὴν στάσιν αὐτὴν τῆς κ. Μερμιδώφ ὑποπτέθη ὅτι εἶχεν ἐνοήσει τὸ πνεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀμιλήσει ὁ ἀνδρας της και διὰ τοῦτο ἐταράχθη τόσο. Ἐπειδὴ δὲ ἠσθάνετο και κάποιαν τύψιν συειδήσεως και κάποιαν στενοχωρίαν δι' ὑπόσχασιν, ἣν εἶχε δώσει πρὸς τὸν σὺρ Γιωργάκη, τὴν προτεραιάν, ὅτε τὴν εἶχε συναντήσῃ εἰς τὸν περίπατον, ἐσηκώθη, ἐτοιμαζομένη νὰ ἀναχωρήσῃ. Συνήθως ἤρχετο νὰ τὴν ζητήσῃ ὁ ὑπὸ τῆς τῆς. Τώρα ὅμως χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ, εἶπε. Πρέπει νὰ πάω γιατί δὲν ἐδείπνησεν εἰς τὸ σπίτι ἢ μαστιρίνα ἀπόψε — ἔτσι ἔλεγε τὴν Μαρίαν — και ἔσως ἦλθε και θελήσῃ τσάι. Και οἱ ὑπηρετῆται, ὅταν λείπω ἐγώ, δὲν κάμνουν τίποτε.

Θὰ σὰς συνοδεύσω ἐγώ, εἶπεν ὁ κ. Μερμιδώφ, διὰ νὰ περιπατήσω και ὀλίγον. Εἶμαι τόσο νευρικός ποῦ ἔχω ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσω. Και, πρὸς τὴν συνήθειάν του, εὐκίνητος και ἐλαφρὸς ὡς εἰκοσαετής νεανίας, ἔσπευσε μόνος, ἢν ἢ και ἐπὶ αὐτὸν γυναῖκες προφθάσουν, νὰ πάρῃ τὸ ἐπανωφόρι του και τὸ καπέλλο του ἀπ' ἔξω.

Ἡ κ. Marie ἀπεχαίρετισε φιλοῦσα τρυφερῶς τὴν κοκκίνα Κατίγκω, τῆς ὁποίας ἡ ἀγωνία εἶχεν αὐξήσει, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθεν ὅτι ἡ καλλιτέχνις δὲν εἶχε δευπνήσει, οὔτε αὐτὴ εἰς τὸ 'σπίτι.' Ἦθελε τώρα ἀντιπάσης θυσίας νὰ μάθῃ, ἂν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Ἀἴφνης τῆς ἦλθε μία ἐμπνευσις. Madame Marie, εἶπε, ἂν ἡ ζωγράφος εἶναι τώρα εἰς τὸ σπίτι της, ρωτήσατέ την, ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ με δεχθῇ αὐριον τὸ πρωί. Θέλω νὰ τῆ: παραγγείλω μίαν εἰκόνα τῆς γαργαζῆς, διὰ νὰ τὴν στείλω εἰς τὴν κουνιάδα μου δῶρον, ὅταν θὰ φύγῃ ἡ Λέλα. Εἰς τὸν Γιωργάκη θὰ εἶπῃτε τὴν ἀπάντησίν της.

Ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Γιωργάκης δὲν ἦτο διόλου καθητυχαστική. Ἦναγκάσθη νὰ περιμείνῃ μάλιστα ὁ σὺρ Γιωργάκης ὀλίγον, μήπως θὰ ἐπέστρεφεν ἡ ζωγράφος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε μείνῃ εἰς τὰ θεραπευτῆ, ἔπου ἐργάζετο εἰς τὴν εἰκόνα μιᾶς Ὁθεμανίδος πλουσιωτάτης, ἡ ὁποία ἔμενε χειμῶνα, καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐφιλοξενούτε δὲ δύο και τρεῖς κατὰ σειρὰν ἡμέρας τὴν νέαν κόρην, ὁσάκις ἐπήγαινε νὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν εἰκόνα της.

Ἡ κ. Μερμιδώφ δὲν ἀμφέβαλε πλέον. Τόσον δὲ ἐταράχθη, ὥστε οὔτε κἂν ἔλαβε καιρὸν νὰ σχολιάσῃ τὴν μακρυτέραν τοῦ δέοντος ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος τώρα ἐφαίνετο εὐτυχῆς και ὄνειροπολῶν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μόνον τὸν πρῶτον καιρὸν τοῦ γάμου των εἶχε πάθει.

Οἱ δύο σύζυγοι εἰς ὄλιγον διαφόρους σκέψεις, ὡς ἦταν προσηλωμένοι, κατεκλίθησαν, χωρὶς κἂν νὰ ἀνταλλάξουν δύο λέξεις. Και τὸ καλονύκτισμά των ἀκόμη ἔγινεν ἐσπευσμένως, τόσο και οἱ δύο των ἐδιάζοντο νὰ σβύσουν τὸ φῶς και νὰ μείνουν εἰς τὴν μοναξιάν τοῦ σκότους, ὁ καθεὶς μετὰ τοὺς συλλογισμοὺς του.

Ὁ σὺρ Γιωργάκης ἠσθάνετο ὅτι εἶχε ξανκινώσει κατὰ δέκα τοὐλάχιστον ἔτη. Τὸ ἐπεσόδιόν του μετὰ τὴν Mme Marie, ἂν και εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ πρῶτον στάδιον, εἰς τὸν τρυφερὸν πρόλογον μιᾶς ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ζωὴν του κατακτιήσεως, οὐχ ἦτιον τὸν συνεχίζει κατὰ τρόπον πολὺ παράδοξον. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦσαν μόνον αἱ αἰσθήσεις του εἰς ἀναστάτωσιν. Ἡ καρδιά του εἶχε λάβει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν και αἱ στιγμαί, τὰς ὁποίας εἶχε περάσει τὴν βραδείαν ἐκείνην πλησίον τῆς νέας χήρας τὸν ἔφεραν εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῶν νεανικῶν ἐρώτων του, εἰς τὰ ἔτη τῶν ὄνειρων και τῶν ἀληθινῶν συγκινήσεων.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ στάδιον τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ χάσῃ τὴν αὐτοπεποιθήσιν του περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποία δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ. Τὰ στακτερά μαλλιά του, αἱ ρυτίδες, αἱ ὁποῖαι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην διηυλάκωναν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὸ πρόσωπόν του, ἡ στοργυλότης τοῦ στομάχου, ἡ ὁποία ἡμέρα τῆς ἡμέρας παρεμύρφωνε τὸν ἄλλοτε θαυμάσιον θώρακα και τὰς ὠραίας τοῦ παραστήματός του γραμμὰς τὸν ἄφιναν πολὺ σκεπτικόν, πολὺ μελαγχολικόν. Ἦθελε λοιπὸν νὰ πεισθῇ, ὅτι μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀλλοιώσεις, και μεθ' ὅλα τὰ πενήντα ἔτη του, ἡ δύνατο ἀκόμη νὰ ἐμπνεύσῃ ἀληθινὸν ἔρωτα εἰς νέαν και ὀρκίαν γυναῖκα. Χωρὶς δὲ νὰ τὸ καταλάβῃ εἶχε πέσει ὁ υἱὸς εἰς τὴν παγίδα. Εἶχεν ἐρωτευθῆ ἀληθινὰ και ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ἐν παράδοξον αἰσθητικὸν τρυφερότητος και συμπαικτρίας πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, ἀπὸ μίαν διαθέσιν νὰ βλέπῃ ὅλα ῥόδινα, ἀπὸ ἓνα πόθον νὰ εἶναι εὐτυχῆς, ὄχι φυτοζῶν, ἀλλ' αἰσθητικὸς και πονῶν και συγκινούμενος. Και ὅταν ἀργὰ τὴν νύκτα ἔκλεισε τὰ μάτια του, ἀπεκοιμήθη ἐπάνω εἰς ῥόδα ὁ ὀκλερὸς πρεσβύτης και τὰ ὄνειρά του ἀπὸ ῥόδα και πάλιν ἦσαν πλεγμένα και ἀρωματισμένα.

Ἡ κοκκίνα Κατίγκω εἶχε τοῦναντίον κοιμηθῆ ἐπάνω εἰς ἀκάνθας ἢ μᾶλλον δὲν εἶχε καθόλου κοιμηθῆ. Ἡ μητέρα ἐδῶ εἶχε καταβῆ τὴν γυναῖκα. Μία ἀνησυχία πολὺ ἐργαστική, ἀλλὰ και πολὺ στοργικὴ ἐνταυτῷ εἶχε κυριεύει τὴν ψυχὴν της. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ πῶς ὁ υἱὸς της ἄφινε τὴν λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ πλουσιώτατος ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην, νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐπιφανῆ εἰς τὸν διπλωματικὸν κόσμον, ματαιῶν τὸν γάμον του χάριν γελοίου ἔρωτος. Μήπως μετὰ τὰ χρήματα δὲν θὰ εἶχεν ὅλας τὰς ἡδονὰς και ὅλας τὰς ἀπολαύσεις. Πλούσιος, νέος και ὠραῖος δὲν θὰ εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του πᾶσαν εὐτυχίαν! Και ἐνῶ αὐτὸς θὰ κτύχει, και τὸ μέλλον τῶν ἀδελφῶν του θὰ ἐξησφαλίζετο και τὸ γῆρας τῶν γονέων του θὰ ἦτο περισσότερο ἀνετον. Μετὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐδρασαν ὅλην τὴν νύκτα και μόλις περὶ τὰ ἐξημερώματα εἶχεν ἀπεκοιμηθῆ. — Παρὰ τὴν συνήθειάν του δὲ ὁ σὺρ Γιωργάκης δὲν ἐξύπνησε τὴν γυναῖκα του διὰ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του. Ἐσηκώθη εὐκίνητος, ἐπλύθη, ἐκτενίσθη, ἐνδύθη μόνος του και σιγὰ, σιγὰ ἐξῆλθε τοῦ ὑποδωματίου του. Εἶχε γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος. Ὁ ἔρωτος εἶχε δώσει πτερὰ, ὄχι μόνον εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ και εἰς τὸ σῶμά του. Δὲν ἦθελε νὰ τοῦ ἐνθυμίζῃ τίποτε τὸν σεβαστὸν και ἐπιβλητικὸν οἰκογενειάρχην τῆς χθές. Οὔτε ἡ ὀλοστρόγγυλη σύζυγος, οὔτε τὰ παιδιὰ του ἦθελε νὰ παρουσιασθῶσιν ἐμπρὸς του μετὰ τὰ δειγμάτια τῆς ὑποταγῆς, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐνθυμίζαν τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ Λέλα εὐρέθη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, πρωινὴ πάντοτε. Ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε τὸν πατέρα της νὰ εἰσέλθῃ, μετὰ τὸ καπέλο εἰς τὸ χέρι, ἔτοιμον. Ποῖος τὸν ἐνδυσσε λοιπὸν, ἀφοῦ ὅλοι ἐκοιμῶντο ἀκόμη; Ἦτο ζωηρὸς και φιλοπαίγμων μαζῆ της, ὡς νὰ ἠσκαίτο εἰς εὐφυολογίας και χαριεντισμοὺς πρὸς τὴν νεότητα.

— Θελετε νὰ φωνάξω νὰ σὰς φέρουν τὸν καφέ; ἠρώτησεν ἡ Λέλα.

— Ὅχι! θὰ κάμω ἓνα πρωινὸν περίπατον και θὰ πάρω τὸν καφέ μου ἐπάνω εἰς τὸ Γασιλί. Τί λές, Λέλα, θὰ ἦθελες νὰ σοῦ κάμω τὸν καθαλιέρων ἢ μετὰ εὐρίσκησιν πολὺ γέροντα διὰ τὰ δεκαεπτὰ σου ἔτη;

Ἐξέφωρεν ὅτι ἡ Λέλα δὲν ἠνόησε τίποτε ἀπὸ φιλοφρονήσεις και ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Και ἐπερίμενε ὡς χρῆσμον Πυθίας τὴν ἀπάντησίν της.

Ἡ Λέλα ἔμενε ἐκπληκτος. Δὲν ἠνόησε τίποτε ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν μεταβολὴν τοῦ πατέρα της. Νὰ σὰς πῶ πατέρα, ἀπῆντησεν. Ἐτσι φρέσκος και ζωηρὸς ὅπου εἶσθε σήμερα, μοιάζετε σὰν τριάντα χρόνων νέος.

Ἐπῆρε τὸ ὄρατον ξανθὸ κεφάλι της μετὰ τὰ δύο του χεῖρα και τὴν ἐπίλησεν εἰς τὸ στόμα μετὰ παραφορὰν, ἡ ὁποία ὁμοιάζε μετὰ εὐγνωμοσύνην. Au revoir, Λελοῦτσι. Πές εἰς τὴν μητέρα σου, ὅτι εἶχα ἀνάγκην νὰ συναντήσω κάποιον εἰς τὸ Γασιλί και γι' αὐτὸ ἐβγήκα πρωί. Και ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὴν κέρην του ἐκθαμβον.

Ὅταν ἐξύπνησεν ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἦτο πολὺ ἀργά. Ἐξεπλάγη δὲ διότι δὲν εἶδε τὸν ἀνδρα της εἰς τὸ κρεβάτι του. Τί εἶχε συμβῆ λοιπὸν; Μήπως εἶχεν ἀνακαλύψει ὅτι ὁ Κώστας δὲν ἐκοιμήθη εἰς τὸ σπίτι και κατέβη ἐνωρὶς διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ εἰσερχόμενον. Ἄλλ' ἄρα γε ὁ Κώστας δὲν εἶχεν

ἀκόμη ἐπιστρέψει; Τὸ ὀρολόγι της ἐδείκνυε τὴν δεκάτην. Ἐπέρασε τὴν κόκκινην ρόμπη της, ἐπλύθη βιαστικά, και ἐπλησίασε εἰς τὸν καθρέπτην της. Τῆς ἐφάνη ὅτι εἶχε πολὺ γηράσει και ἓνας στεναγμὸς ἐξῆλθε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας της. Ἐτακτοποίησε τὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν εἰς ἓνα γαλανὸν φιλέ, μετὰ κόκκινα φιογγάκια γύρω, ἐπουδραρίσθη και ἔτσι καλλωπισμένη ἐξήταξε και πάλιν τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν καθρέπτην. Ἀνεστένεζε ἐκ νέου και χωρὶς νὰ σκεπθῆ κἂν τὸν ἀνδρα της διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ της. Ἄχ! αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἔλεγε μετὰ της, ἐνῶ ἀνέβαινε, μοῦ φαγαν τὴν ζωὴν μου. Χωρὶς ἄλλο θὰ με πεθάνουν.

Τὸ δωμάτιον, φυσικὰ, ἦτο κενόν, τὸ κρεβάτι ἀθικτον. Ἡ κ. Μερμιδώφ ἔμεινε εἰς τὴν θύραν ὡς ἀπολιθωμένη. Ὁ Κώστας δὲν θὰ ἤρχετο, οὔτε σήμεραν λοιπὸν. Τὸ πουλί αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχε πετάξει, ἔσως διὰ πάντα. Ἄλλ' αἴφνης ἡ θύρα κάτω ἐκτύπησε και βήματα σπεύδοντα, βήματα γνωστὰ ἀνέβαιναν τρία, τρία τὰ σκαλοπάτια.

Ἡ δυστυχῆς μητέρα παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρὰν και ἀπὸ συγκινήσιν. Τέλος πάντων θὰ εἰξέυρε τί συνέβαινε. Θὰ ἐμάνθανε.

Ἡ Κώστας ζωηρὸς, παιδρὸς, εὐχαριστημένος ἐφάνη τέλος πάντων. Ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα του, τὴν ἐφίλησε καλά, καλά και ἔπειτα μετὰ ἀφέλειαν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρύπτετο κάποιον στενοχωρία: Ἄ! πῶς τὰ κατάφερες μετὰ τὸν μπαμπάκα μου χθές βράδυ! Ἡ καταδικὴ μου ἀπηγγέλη ἢ ἀπεκρῦφη τὸ ἔγκλημα; Και χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸν νὰ ἀπαντήσῃ, προσέθηκεν, ἐκδυόμενος και ζητῶν εἰς τὴν ντουλάπα του τὰ ἄλλα του ἐνδύματα.

Μητερούλα μου, θὰ κάμω μίαν μικρὰν συνομοσίαν μαζῆ. Πρέπει νὰ εὑρῆς, τρόπον νὰ δικαιολογήσῃς μίαν δεκαήμερον ἀπουσίαν μου ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι. Διότι φεύγω, ἀμέσως, μετὰ μίαν ὥραν, δι' ἀγνώστους τόπους, δι' ἓνα παράδεισον, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε κάποιος φίλος μου. . . .

Ἡ κ. Μερμιδώφ, ἐνῶ ὁ υἱὸς της ἐπετοῦτεν εἰς τὸ κρεβάτι τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔβγαζε, τὰ ἐπεριμάζευε και ἤρχισε νὰ τὰ βουρτσίζῃ. Κατὰ τύχην τὸ γέλεκο του ἔπεσε πρῶτον εἰς τὰ χεῖρα της, και φυσικώτατα ἐξεπέρασε τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὀρολοιοῦ ἀπὸ τὴν κουμπότροπα, διὰ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τσέπην του. Αἴφνης κρῖκος χουσός, σωστὸν δακτυλίδι ἀρραβῶνος, ὀλοκαίνουργιο, ἐπλέγη εἰς τὸ δάκτυλόν της, κρεμασμένον μετὰ ἄλλα χρυσαῖα πραγματάκια ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα. Ἡ κ. Μερμιδώφ ἠσθάνθη ὅλον τὸ αἰμά της νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν καρδίαν της. Ἐπῆρε τὸ δακτυλίδι και μετὰ φρίκης ἀνέγνωσε εἰς τὸ ἀπομέσα τῆς βέρας μέρος: *Marla 6/11/188.*

Δὲν ἠμπούρεσε νὰ ἀρθρώσῃ κἂν λέξιν. Ἐτεῖνε μόνον τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν νέον μετὰ τὴν ἀπελπισίαν, ὥστε ἀποτόμως διέκοψεν ἐκεῖνος τὸν χεῖμαρρον τῆς φλυαρίας του ὠχρὸς και πελιδνὸς μετὰ ὑπερτάτην ἀπόφασιν και χωρὶς περιστροφάς, χωρὶς καμμίαν φρασολογίαν, ξηρὰ, ξηρὰ ἀφῆκε νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ στόμα τρία τέσσαρα λόγια: *Εἶναι τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου μου.*

Παιδί μου! ἐκράγασεν ἡ μητέρα μετὰ τὸσον πόνον, ὥστε θὰ ὑπέθετε κανεὶς ὅτι ὁ υἱὸς της ἀπέθνηκε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. (Ἐπεται συνέχεια) Μάξα

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τραγουδι ο κάθε του παλμός, κ' η σκέψη, κ' η προή·
Σε κόσμ' ανερωφάνταστο γυρεύει την ζωή·
'Αλλά μ' αγροστεγάνωτο μιάζ' η ζωή του κόμμα,
'Αφρός ο κάθε πόθος του, κι' αυτός τὸ μαῦρο θῦμα.
(Καλάμα) Ειρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Β'.

Όλοι αὐταὶ αἱ ὠραῖαι κυραὶ μὲ τὸ ἀνδρικὸν σθένος καὶ τὸ ρωμαλαῖον παράστημα ἀφίνουν τὴν ἰσπασίαν μόνον δι' ἀσκήσεις ὄπλων καὶ ἀρέσκονται εἰς τὸ κυνήγιον καὶ εἰς ἄλλας ἀνδρικές καὶ κοπιαστικές διασκεδάσεις. Εἰς τὸ μπιλιάρδο εἶναι ἀκατανίκητοι, ὅπως καὶ εἰς τὸν δρόμον καὶ τὰς μακρὰς πορείας καὶ τὸ κολύμβημα.

Εἰς αὐτὰς δὲν μένει τίποτε πλέον ἀπὸ τὴν παλαιὰν πυργόδεσποιναν, ἡ ὁποία ἀφῆκε τὸν πύργον τῆς διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἰππότην τῆς. 'Αλλ' οὔτε τίποτε ἐκ τῆς ἀρχοντίσσης, ἡ ὁποία ἐφιππος συνοδεύει τὸν εὐγενῆ σύζυγόν τῆς, εἰσίομη νὰ ὑπερασπισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν πίσιν τῆς καὶ τὴν προνόμια τοῦ οἴκου τῆς. 'Αμαζόνες χειραφετημένοι, ριπτόμεναι ἄφροβα εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, τύποι τέλειοι τῆς ἀνεξαρτητοῦ γυναικός, μὴ δειλιῶσαι νὰ ὑψώουσι καὶ χεῖρα ἀκόμη κατὰ τοῦ ἀνδρός, ὅστις δὲν ἠνόει τὸν πρὸς αὐτὰς ὀφειλόμενον σεβασμόν, ἀνδροπρεπεῖς καθ' ὀλοκληρίαν καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τοῦ ἐνδύματος καὶ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος.

Ο ΧVΙΙ αἰὼν δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι ἀριθμεῖ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τοιούτων γυναικῶν. Δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ὑπῆρξεν αἰὼν σθένους καὶ χαρακτῆρος διὰ τὰς γυναῖκας, διότι ἀνδρικά ἢ γυναικεῖα ἐνδεδυμένοι, αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰσπεύουσι τοὺς ἵππους τῶν καὶ ὁμοῦν πρὸ τοῦ κινδύνου μὲ θῆρος, τὸ ὅποιον θὰ ταῖς ἐξήλευεν σημερινοὶ ἄνδρες.

Εἶναι ἡ κόμησσα de Saint Valmon, ἥτις εὐθὺς ὡς ἐνμυφείθη—ο σύζυγός τῆς ἦτο συνταγματάρχης εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καρόλου III δουκὸς τῆς Λορραίνης— ἐνεδύθη ἀνδρικά, ἠσκήθη εἰς τὰ ὄπλα καὶ ἠκολούθησε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς πάντας πόλεμον.

'Αλλ' εἰς μίαν μακρὰν ἐκστρατεῖαν Γάλλος τις ἀξιωματικὸς τὴν ἐρωτεύεται. Προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἀλλ' ἐκείνος ἀκούραστος ἐπιμένει. 'Απουσιάζει δι' ὀλίγον καιρὸν, ἐπιστρέφει μετὰ ταῦτα μὲ ἄλλην στολὴν καὶ ἄλλον βαθμόν. Παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς εἰς τὸν στρατὸν καὶ προσκαλεῖ εἰς μονομασίαν τὸν ἐρωτῶληπτον ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸς διαζηρισμούς, ὅσοι τοῦ ἤρκεσαν, διὰ νὰ θεραπευθῇ ὀριστικῶς ἀπὸ τὸν ἐρωτῶτα.

Εἶναι ἡ στρατάρχης Reuée de Balagny, ἡ ὁποία μὲ μπότες καὶ μὲ σπιρούνια προΐσταται εἰς τὴν ἄμυναν τοῦ Cambrai.

Εἶναι ἡ Χριστίνα de Meyrac, ἡ σωματεφύλαξ ἡρώς, ἡ ὁποία κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Saint-Aubin, ἔλαβε τὴν διευθύνσιν ἐνὸς τάγματος, ἐξελέγη ὑπασπιστὴς εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Valenciennes, καὶ διεκρίθη εἰς τὴν κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Λουξεμβούργου παρὰ τοῦ στρατάρχου de Crequy τὸ 1648.

Εἶναι ἡ δὲς de la Chare, ἡ ὠραία Φιλίς, ἀληθῆς Ρωμαϊκῆ καλλονῆ, ἡ ὁποία οὐδὲν ἔχουσα τὸ δειλὸν καὶ φιλάρεσκον, ἀλλὰ τρελλῆ ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἐκδίησιν καὶ διψῶσα δόξαν φεύγει διὰ τὸν πόλεμον μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν καὶ μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὴν μέσην, διότι ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα, ἀπιστος εἰς τὴν πατρίδα διοικεῖ τὰ στρατεύματα, τὰ ὁποία πολιορκοῦν τὸν τόπον τῆς τὸ Dauphiné.

Εἶναι ὁ λοχαγὸς Loys ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα καὶ ὑπὸ τὸ ἀληθινὸν ἡ Luise Lablé ἡ ἐπιφανῆς ποιήτρια, ἡ ὁποία διέπρεψεν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Περπιναῖν, ἐνδεδυμένη ἀπαστραπτουσαν στολὴν καὶ ὀπλισμὸν καὶ ἐφιππος ἐπὶ τρελλοῦ ἵππου, ἐρωτευμένη δὲ ὡς ἔλεγον μὲ τὸν Δελφίνον.

Εἶνε ἡ Anne de Vaux, ἡ ὁποία ἀνδρικά καὶ αὐτὴ ἐνδεδυμένη παρουσιάζεται εἰς σύνταγμα πεζικοῦ ὡς στρατιώτης καὶ ταχῶς προβιβάζεται εἰς ὑπολοχαγόν (1648). Τόσον δ' ἀγαπᾶται ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς, ὥστε λαμβάνει τὸ προσώνυμον Καλῆς 'Ελλίδος.

Εἶναι αἱ ἡγουμένισσαι καὶ αἱ καλογραφαὶ τοῦ Reniremont (1637) ἡ κόμησσα τῆς 'Αγίας 'Αγάπης, καὶ ὅλαι αἱ μετ' αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι ἠκολούθησαν τὴν παράδοσιν τῶν εὐγενῶν πυργόδεσποινῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν θρησκευτικῶν πολέμων. (Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ 'Αδάμ ἡ Εὐα ἀπήντησε :

Ω ! θαυμασία ἐνδειξις μεγάλης ἀγάπης, ὑπερανθρώπου καὶ ὑπερόχου, πόσον θέλω νὰ σὲ μιμηθῶ ! 'Αλλὰ πῶς νὰ κατορθώσω τοῦτο, ὦ 'Αδάμ, ἐγὼ ἡ τόσον ἀτελεστερά σου ! Τί ἀπόλαυσις δι' ἐμὲ, ἡ ὁποία καυχῶμαι ὅτι ἐξῆλθα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σου, νὰ σὲ ἀκούω νὰ ὁμιλῆς οὕτω διὰ τὸν γάμον μας διὰ τὴν μίαν καὶ μόνην καρδίαν καὶ ψυχὴν καὶ τῶν δύο μας ! Καὶ πόσον συγκινητικὸν παράδειγμα μοῦ δίδεις, προτιμῶν τὸν θάνατον ἢ καὶ τι χειρότερον τοῦ θανάτου, παρὰ νὰ χωρισθῆς ἀπὸ ἐμὲ καὶ εἰσιμιος νὰ συμμερισθῆς τὸ λάθος μου, ἢ καὶ τὸ ἐγκλημα, ἐὰν εἶναι ἐγκλημα νὰ δοκιμάσῃ τις τὸν ὠραῖον αὐτὸν καρπὸν, τοῦ ὁποίου ὡς πρῶτην ἀμοιβὴν ἔχω τὰ λυμπρὰ δείγματα τῆς ἀγάπης σου, ἡ ὁποία ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ μοὶ ἐξεδηλοῦτο τόσον μεγάλη. 'Αλλ' ἐὰν ἐπίστευα ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς διὰ τοῦ ὁποίου μᾶς ἀπειλοῦν, θὰ ἐπηκολούθει τὸ λάθος μου, θὰ ἐξετιθέμην μόνη εἰς τὴν τρομερωτέραν τιμωρίαν μᾶλλον ἢ ὅχι νὰ ζητήσω νὰ σὲ παρασύρω εἰς αὐτήν. Ναί ! κάλλιον νὰ ἀποθάνω ἐγκαταλειμμένη παρὰ νὰ σὲ ἀνγκάσω εἰς πρᾶξιν ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν ἡσυχίαν σου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἰδίᾳ ἐθεδαιώθην περὶ τῆς ἀληθοῦς, τῆς τελείας, τῆς ἀσυγκρίτου ἀγάπης σου ! 'Αλλ' ὅ,τι ἔπραξα φέρει ὅλους ἀντίθετα ἀποτελέσματα τῶν προσδοκωμένων. 'Οχι, δὲν αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ τὸν θάνατον, ἀλλὰ ζωὴν μεγαλύτεραν, ζωὴν εὐρωτέραν, μὲ νέας ἐλπίδας, μὲ νέας χαρὰς, μὲ ἀπολαύσεις θείας. . . 'Αδάμ, ἡ περὶ μου ἄς σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ὀδηγὸς καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἄς ριφθῇ εἰς τοὺς ἀνέμους.

Εἶπε καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη μὲ τρυφερὰν στοργὴν, περιδά-

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΡΟΦΟΣ

Ἡ νίκη τῆς εἶναι μεγάλη. Βλέπει ἐξευγενιζόμενον τὸν ἔρωτα, τὸν ἀποθεγόμενον χάριν τῆς τὴν Θεῖαν ὀργὴν ἢ τὸν θάνατον. Καὶ ὡς διὰ νὰ ἀμοίψῃ τὸν 'Αδάμ τοῦ δίδει μὲ γενναίαν χεῖρα τοὺς ὠραίους καὶ δρεκτικούς καρπούς, οἵτινες κρέμονται εἰς τὸν ὠραῖον κλάδον, ὃν κρατεῖ. Καὶ αὐτὸς χωρὶς διαταγῶν καὶ παρὰ τὴν ἐξευγερίαν συνειδησίν του τρώγει, νικημένος τρελλὰ ἀπὸ τὴν γοητείαν τῆς, γυναικός.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ γῆ ταραχθεῖσα ἐκ τρόμου ἐσεισθη μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς καὶ ἡ φύσις ἐστέναξεν ἐκ δευτέρου. 'Ο οὐρανὸς ἀπειλητικῶς ἐσκοτίσθη εἰς τὴν θορυβώδη ἀπήχησιν τοῦ κεραυνοῦ καὶ ἔριψε δάκρυα πένθους διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἀμαρτίας, τὴν ἀρχὴν αὐτὴν τοῦ θανάτου. 'Ο 'Αδάμ ὅμως ἀπασχολημένος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, δὲν ἀντελήφθη τίποτε. 'Η Εὐα ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἄνδρα τῆς, συντροφεύουσα αὐτόν. Καὶ οἱ δύο τῶν ὡς μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν χυμὸν νέου οἴνου πλέουσι εἰς τὴν εὐθυμίαν. Τοῦς φαίνεται ὅτι ἦδη ἡ θεότης ἐξαπλοῖ μέσα τῶν τὰς πτέρυγας τῆς διὰ νὰ τοὺς ὑψώσῃ μακρὰν τῆς γῆς αὐτῆς, ἢν περιφρονοῦν.

'Αλλ' ὅταν συνῆλθον ἀπὸ τὴν μέθην τῶν αἰσθημάτων, σιωπηλοὶ καὶ συγκεχυμένοι, καθήμενοι ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἔμεναν ἄφωνοι, μέχρις οὗ ὁ 'Αδάμ, ἂν καὶ ὄχι ὀλιγώτερον τῆς Εὐας ἐντροπικαμένος, ἤρχισεν νὰ τῆς λέγῃ :

«Ω Εὐα ! εἰς κατηραμένην ὥραν εἰσήκουσας τὸν ψευδῆ ὄφιν. Τί σημάζειν ἂν ἔμαθε νὰ μιμηθῇ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν ! Μᾶς εἶπεν ἀληθῆ διὰ τὴν πτώσιν μας, ἀλλὰ ψευδῆ διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐξῆψώσιν μας, ἀπὸ ἀληθῶς τὰ μάτια μας ἤνοιξεν καὶ ἐγνωρίσαμεν τὸ κακὸν καὶ τὸ καλόν. 'Αλλ' ἀπολέσαμεν τὸ καλόν καὶ ἀπεκτήσαμεν τὸ κακόν.»

'Ερανίστρια

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

('Απὸ τὰ Λόγια τῆς Πλώρης τοῦ κ. Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ)

Εἴμαστε ἄνδρες ἐμεῖ, ὅ, τι καὶ νὰ εἴπῃς, εἴμαστε ἄνδρες ! εἶπεν ὁ ὑποναύκληρος, μὲ τρανὴν ἐπιστημότητα καθήμενος ἀνάμεσα σὸ πλῆρωμα. 'Ελληνας ! σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, δὲν εἶνε παιξί—γέλασε. 'Εχομεν τὰ κακά μας—δὲν λέγω τ' ὄχι, ἐπῆραμε δρόμο στραδὸν σὰν τὸ κοκοκυβερνημένο πλεούμενον—μὰ δὲν εἴμαστε καὶ γιὰ πέταμα. Καὶ νὰ εἴμαστε γιὰ πέταμα δὲν θὰ χαθοῦμε. Θέλουμε, δὲν θέλουμε θὰ ζήσουμε. Θὰ ζήσουμε καὶ θὰ θερειψοῦμε καὶ θὰ δοξασθοῦμε ὅπως καὶ πρῶτα. Τὸ σιδερέζυλο—σιδερέζυλο εἶνε ὅσο καὶ ἂν τὸ κουτσουρέψῃ: ὅσο καὶ ἂν τοῦ μαδησῇ τὴν κορφή, ἂν τοῦ ζηματίσῃ τὰ φύλλα, ἂν τοῦ πριονίσῃ τὰ κλαδιά. 'Ο λέοντας—λέοντας λέγεται ὅσο καὶ ἂν τοῦ ψαλλιδίσῃ τὴ χάρτη, ἂν τοῦ κόψῃ τὴν οὐρά, ἂν τοῦ βγάλῃ τὰ νύχια, ἂν τοῦ ξερικώσῃ τὰ δόντια. Φτάνει τὸ βρῦχημά του νὰ σὲ ρεῖθῃ στὰ Γάρταρα. Τὸ ἔχει τὸ σκαρὶ μας, καὶ τὸ θέλει ἡ φύσις μας: νὰ εἴμαστε πάντα μεγάλοι. 'Οπου καὶ ἂν γυρίσῃς σὲ στερεῖς καὶ ὀλίγες, σὲ νότον καὶ βορρῆ, σὲ ἀνατολὴ καὶ δύσι θὰ τὸ ἰδῆς γραμμένο. Καὶ γραμμένο ὄχι μὲ ἀνθρώπινο κοντύλι, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιον χεῖρ, τὸ ἀόρατον καὶ παντοδύναμον τοῦ Δημιουργοῦ. Εἴμαστε ἄνδρες, σοῦ λέγω!

Νά, κύτταξ' ἐκεῖ ἐκεῖ κάτω στὴν 'Ανατολή. 'Εκεῖ βγαίνει ὁ ἥλιος—ἥλιος λαμπρὸς καὶ ζωπαρόχοι, ἀνεπείρος καὶ αἰδῖος—ὁ ἥλιος τοῦ Γένους μας. 'Οποῖος δὲν ἔχει μάτια ἐκεῖνος δὲν βλέπει τὴν χαραυγὴ—ἐθνικὴν χαραυγὴ, πόθος καὶ καὶ μὸς αἰώνων ὄλων—ὄχι κουραφέξαλα.

Κύτταξε γύρω μας : Θάλασσα φουρτουνιασμένη, οὐρανὸς κατασκότεινος,

Ὅτι ἡ τροφὸς πρέπει νὰ προσλαμβάνεται μόνον, ἀπρὸ ὁ ἰατρὸς τὴν ἐξετάσει καὶ γίνεαι γνωστὴ ἡ ἡλικία τοῦ γαλακτοῦ τῆς, τοῦτο οὐδεμίαν πλέον μητέρα ἀγνοεῖ σήμερον. 'Αλλ' ὅ,τι αἱ περισσότεραι μητέρες δὲν γνωρίζουν εἶναι ὁ τρόπος ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ κανονίζῃ τὰς μετὰ τῆς τροφῆς σχέσεις τῶν.

Καὶ πρωτίστως ἡ μητέρα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ εἰς τὴν τροφὸν, ὅτι ἐννοεῖ αὐτὴ νὰ διευθύνῃ τὴν θήλασιν τοῦ τέκνου τῆς, νὰ μὴ δειλιχθῇ δὲ νὰ ἐπιβλάῃ εἰς τὴν τροφὸν μεταβολὴν συνηθειῶν, τὰς ὁποίας ὡς ἐκ τοῦ πικροῦ ὄντος βίου τῆς ἀπέκτησε. Βεβαίως αὐτὸ θὰ γίνεται μὲ καλὸν καὶ γλυκὺν τρόπον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπιμονὴν, χωρὶς νὰ χάσῃ ἡ μητέρα τὴν ὑπομονὴν διὰ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὰς ἀδεξιότητάς τῆς τροφῆς. Ἰδίως νὰ πεισθῇ ἡ τροφὸς ὅτι δὲν φοβοῦνται τὴν ἀπομάκρυνσίν τῆς, ἰδού ὅ,τι θὰ τὴν καταστήτῃ λογικὴν εἰς τὰς μετὰ τῶν κυρίων σχέσεις τῆς.

Χωρὶς νὰ εἰσαγγώμεν τὴν τροφὸν εἰς τὰ ἰδιαιτέρα τῆς οἰκογενείας, ἐπιβάλλεται ὅμως αὕτη νὰ εἶναι ὑπὸ τὰ δικαίᾳ τῆς μητρὸς βλέμματα. Εἶναι τοῦτο ἀναιρὸν διὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀπαραίτητον.

'Η τροφὸς δὲν πρέπει νὰ πλήττῃ, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ ζητοῦμεν νὰ τὴν διασκεδάσωμεν κατὰ τρόπον ἀντίθετον πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς ἀντίληψιν τῆς διασκεδάσεως. 'Ο καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ μὴ μένη ποτὲ ἀργή. Συνειθισμένη νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἄς ἐργάζεται καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μακρὸν. 'Ας ὑπηρετῆται μόνη τῆς, ἄς ἐκτελεῖ ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τὰς σχετιζόμενας μὲ τὸ μικρὸν, ἄς βοηθῇ ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς ἄλλας οἰκονομικὰς ἐργασίας. 'Εχει μᾶλλον ἀνάγκην νὰ κινήται, παρὰ νὰ ἀκινῆται. 'Η θέλησις τῆς τροφῆς πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν τῆς μητρὸς, ἐκτός, ἐὰν ἐκείνη εἶναι

στερεῖς σκουτουφλιασμένης, φορτωμένης δάκρυα καὶ φαρμάκι—πένθος ἄλυτον. Θεοῖα τὰ κύματα χτυπᾶνε τὸ καρδί μου. Λύσσα καὶ χολή μᾶς πολεμᾷ. Τὸ νερὸ ἀνήμερο δέρνει τὴν στεριά, τὴν τρώγει, τὴν ξεσχίζει, τὴν πεισοκόβει ἄπονα, ὅσο νὰ κάμῃ τὰ πάντα θάλασσα καὶ ν' ἀπλωθῇ ἀχόρταγος ρούφουλας στὸν παράνομον κόσμον.

Μὰ γύρισε κατὰ τὴν 'Ηρακλεία, στὸν ὕδρον κίμπον ἀνάμεσα. Καιρὸς διαμάντι—ἥλιος κατάργυρος' νερὸ τρισάγιο. Τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ ἔπεσε. 'Εχεις ἀρρώστια; πῆγαινε νὰ γαπρευτῆς. 'Εχεις πονόματον; ἄλειψε τὰ ματόφυλλά σου ν' ἀγναντέψῃς κόσμους. Εἶσαι κουφός; θ' ἀκούσῃς ἀρμονίαις βεβέμης εἶσαι; Διγενῆς ἔγινες. 'Η κολυμπήτρα τοῦ Σιλῶν ἐκεῖ βράκιται γιὰ μᾶς. Κολυμπήτρα σωματικῆ, κολυμπήτρα ψυχικῆ, ἐθνικὴ πρῶτ' ἀπ' ὅλα. Εἶνε ἡ 'Αγιατράπεζα, ἡ Τράπεζα τῆς 'Αγίας Σοφίας, τὸ προσκυνητῆρι τοῦ Γένους μας.

* *

Τὴν ἀπρητη Πόλη μας καταχτητοῦ ποδάρι τὴν ἐπάτησε.—ποδάρι Βενετσάνου. 'Ο τυφλὸς Δάνδολος μὲ ξεμωραμένου ἐπιθυμιά, ἐκλείσει στὴν ἄσκαρη ἀγκυλιτὴν ἀπὸ τὴν παρθέναν μας: ἐμάσανε τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου τῆς μὲ τὸ βδελυρὸν του χνῶστον ἔρροφῆς τὸ τρισάγιο αἷμά τῆς μὲ τὰ σκαλιάρια φιλῆματά του. 'Εννικοσίων χρόνων ἐνδοξὴ ζωὴ τὴν ἔσθυσεν αὐτὸς μ' ἕνα του σφιχταγκάλισμα. 'Ο Λάσκαρης, φαρμακωμένης ὡς βραβιλιάς: φεύγει μακριὰ συνεπαίροντας τοῦ ἔθνους τὴν ἐλπίδα τὴν ἀθάνατην σπορὰ ποῦ θὰ γυρίσῃ πάλι μίαν ἡμέρα θεριμένως ἐκδικητής. Καὶ ὁ καταχτητῆς, Φράγκι: καὶ Βενετσᾶνοι καὶ Γερμανοὶ ἀδέσποτοι, σὰν τὸ ἀψὺ πουλάρι ποῦ τσαλαπατεῖ ἀνάπθου μὲ τὰ πέταλά του τ' ἀβρὰ λούλουθα χύνονται ἀπάνου τῆς βίας καὶ ἀδικίας καὶ φόνου ἀχόρταγοι. Μὲ τὸν σταυρὸν τοὺς συντρέβουν τὸν σταυρὸν μας: μὲ τὴν θρησκείαν τοὺς πελεκοῦν τὴν θρησκείαν μας. Γκρεμίζου ἐκκλησιᾶς, ποδοπατοῦν καλλιτεχνήματα, μολύνου ἀγιάγματα, ἀποστερνόου πνευματικὰ ἀριστουργήματα. Καὶ σπάζου γέροντες, ἀτιμάζου παρθένας, πατοῦν ἀρχόντων μέγαλα, ξεπλύνουσι σὲ βασιλικά κλινάρια: νεκροὺς γυμνῶνουν ἐνδο-

λογικωτέρα ταύτης. Δέν πρέπει νά κάμνωμεν πολλά δῶρα εἰς τὴν τροφόν. Γίνεται ἀπληστος καὶ κανονίζει τὰς πρὸς τὸ μικρὸν περιποιήσεις τῆς, ἀναλόγως τῶν δῶρων, τὰ ὁποῖα ἐκάστοτε λαμβάνει. Εὐθὺς ὡς προσληφθῆ, ἄς τῆς γίνῃ γνωστὸν ὅτι θὰ λάβῃ δῶρον μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπογαλακτισμοῦ, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ μετὰ τοῦ μικροῦ συμπεριφορὰν τῆς. Τότε τὸ δῶρον, ἐὰν μάλιστα εἶναι χρηματικὸν τῆς εἶναι πολὺ χρήσιμον. Ἄλλ' ἐπανλαμβάνομεν, ἐὰν ἡ τροφὸς εἶναι δύστροπος καὶ κακῆ πρέπει νά ἀποπεμφθῆ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ γάλακτος εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιβλαβὴς διὰ τὸ μικρὸν τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδράσεως κακῆς τροφῆς.

Ἡ μητέρα δέν πρέπει νά ζηλευῇ, ἐὰν τὸ παιδί τῆς ἀφοσιώνεται εἰς τὴν τροφὴν του. Εἶναι τόσον φυσικὸν τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅστε ἡ τροφὸς καὶ ὅταν ἀπογαλακτισθῆ δέν πρέπει νά λησμονῆται, οὔτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς, οὔτε ἀπὸ τὰ παιδιὰ.

Ka Millet Robinet μητέρα καὶ παιδαγωγὸς

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἄντὶ ὁ νέος νά ἀποτανηθῆ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν νέαν χήραν, ἔστω καὶ ἂν κατοικῆ μακρὰν τῶν γονέων τῆς, προτιμότερον ν' ἀποτανηθῆ εἰς συγγενῆ ἢ φίλην τῆς, διὰ νά τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον.

Νέα χήρα οὐδέποτε κάμνει προτάσεις γάμου.

Πρέπει νά ἀναμείνῃ τις νά παρέλθῃ τοῦλάχιστον ἐν ἐξάμηνον μετὰ μέγα πένθος, ὅπως κάμῃ πρότασιν γάμου πρὸς μέλος τῆς πενθούσης οἰκογενείας.

Νέα χήρα δέν εἶναι ἀνάγκη νά σημειοῖ εἰς τὸ ἐπισκεπτήριόν τῆς τὴν λέξιν χήρα. Ὁ τίτλος αὐτὸς μᾶλλον κινδύνους ἢ σεβασμὸν προκαλεῖ, ἰδίᾳ μετὰ ξένων.

Διὰ νά προτείνῃ τις γάμον εἰς χήραν ἢ χῆρον, ἀνάγκη νά ἀναμείνῃ, ὅπως παρέλθῃ τοῦλάχιστον ἔτος ἀπὸ τοῦ πένθους. Καὶ πάλιν, ἐὰν ὁ πενθὼν ἢ ἡ πενθοῦσα φκίνονται παρηγορηθέντες ἢ λησμονήσαντες.

ξους, ποδοκυλοῦνε στέμματα θυμιαστά. Στενάζει ἡ Βασιλεύουσα· μυρολογᾷ ἢ Σιών μας! Καὶ ὁ Δάνδολος, οὐκ κούρσάρων δέν λησμονεῖ τὴν τέχνην τῶν πατέρων του. Κουρσεύει τὰ βαρεῖά μας· κειμήλια καὶ θέλει μὲ ξένα καὶ ἀταίριαστα στολίδια νά στολίσῃ τὴν λιμνογέννητην πετρίδα του.

Γαλῆρες φεύγουν καὶ γαλῆρες ἔρχονται. Παίρνουν τὸν πλοῦτό μας τὸν ἀδαπάνητο, τὴ δόξα μας τὴν ἀδακλυετή, τὴ λάμψιν, τὴ σοφίαν, τὰ ἱερά μας. Ἡ Βενετιά τὰ δέχεται περιχάρη, στολιζέται καὶ κμακρῶνει· σὰν ξιπασμένη καὶ ἀμυαλὴ τσιγγάνα. Ζώνεται τὸ σπᾶθὶ τοῦ Κωνσταντινίου μας τὸ εὐλογημένον, ποῦ ἔχει στὸ θηκάρι του τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρα, τὴ θάλασσα μὲ τὰ καράβια, τὴ γῆ μὲ τὰ κάστρα τῆς.— Ἱστορία χρυσόγλυπη τοῦ ἀπεράνου Κράτους μας. Παίρνει τὴν κολυμπήρα τὴν ἱερῆ, ποῦ τόσοι ἐκκετρίσθησαν πορφυρογέννητοι γίγαντες καὶ βραχίτιες μέσα τῶν ἐμπορῶν τὰ παιδιὰ. Μὲ τις χρυσόπορες τοῦ Ναοῦ μας στολιζέει τὸν Ἅγιον Μάρκο τῆς· στήνει στοὺς πύργους τῆς τὸ Ρωλόγι, θαῦμα τοῦ κόσμου, μὲ τοὺς Μάγους ποῦ χαιρετοῦν ταπεινοὶ τοῦ Χριστοῦ μας τὴ Γέννησι· στήνει σὲς πλατεῖες τῆς τ' ἀνεμοπόδαρα, ἀκράτητου λαοῦ συμβολικὴ παράστασις.

Γαλῆρες φεύγουν καὶ γαλῆρες ἔρχονται. Παίρνουν τὰ πλοῦτη μας, τὴ δόξα, τὰ ἱερά μας. Ἄλλου τὰ πᾶνε στὴ Δύσι τὴν τρισδάρβαρη, νά ἡμερώσουν κ' ἐκείνης τοὺς λαοὺς, νά δοξάσουν κ' ἐκείνης τὰ χῶματα.

Ἡ Ἁγιογράφου δὲν ἀκολουθεῖ. Ἡ πλάκα ἢ πολυτιμῆ, ποῦ τὴν ἔστησεν ὁ Ἰουστινιανὸς στὴ μέση τοῦ Ναοῦ, λαμπρὸ ζαφεῖρι στὴ χρυσῆ σφεντόνα του· ἢ πλάκα ποῦ ἄκουσε τόσα Νικητήρια κ' ἔθυσαν ἀπάνω τῆς τὰ πάναγνα χέρια τοῦ Φωτίου, δέν πάει νά κλεισθῆ σκιάδα στὰ ἐπίδουλα τείχη, κάτω ἀπὸ τ' ἀρπαχτικὰ χέρια τοῦ Ἰνοκέντιου. Ὅχι· δέν πάει. Ἐκεῖ θὰ μείνῃ στοὺς τόπους τῆς τοὺς ἱεροῦς, κοντὰ στὴ σεβαστὴ κοιτίδα τῆς. Ἄνοιξεν ἢ καρὶνα στὰ δυὸ κ' ἐγλύστρυσεν ἢ Ἁγιογράφου μέσα στὰ νερά τοῦ Μαρμαρᾶ. Ὁ βοῦλος ἔφυγεν ἀπὸ κοντὰ τῆς, ὅπως φεύγει ἢ ἁμαρτία τὸν Σταυρὸ καὶ ὁ χρυσὸς ἄμμος ἐστρώθηκε κλίνη πάναγνη ἀπὸ κάτω τῆς. Καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἐπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Λαχείου τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων ἀπέστειλαν ἡμῖν διάφορα ἐργοῦργα καὶ μικρὰ κομψοτεχνήματα: ἡ δις Ἀσπασία Σκορδέλη, ἢ κ. Μπέτση Μάσσονος, ἢ κ. Ὑπατία Στάμπα, ἢ κ. Εἰρήνη Κετσουλίδου, ἢ δις Ὀλγα Κούζη, Μαθήτριαι τινες τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Σχολείου. Ὁ κ. Δημήτριος Σούτσος, ὁ εὐγενὴς καὶ φιλόανθρωπος οἰνοπαρχηγὸς καὶ μεγελοκτηματίας Ἀθηναίων ἀπέστειλεν 25 φιάλας μικρὰς οἴνου Λυκοβρύσεως.

Ἄπειρον καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν διὰ τοῦ Λαχείου τούτου εὐεργετηθέντων.

Αἱ εἰσπράξεις τοῦ Λαχείου τῶν Ἀνιάτων ἀνήλθαν εἰς 6,500 δρ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θίασος Παντοπούλου. Χθὲς τὴν ἑσπέραν ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν παραστάσεων του εἰς τὸ θερινὸν θέατρον Τσόχα ὁ θίασος Παντοπούλου. Ἐδόθη τὸ γαλλικὸν δράμα οἱ Ραντζῶ, τοῦ θιάσου ἀρξαμένου τῶν παραστάσεων του διὰ δραματικῆς παραστάσεως ἐν Ἀθήναις. Εἰς Πειρικῆ ὁ αὐτὸς θίασος ἐδίδαξε τὴν *Θεῖαν τοῦ Καρόλου*, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ πρωταγωνιστεῖ καὶ θριαμβεύει ὁ Παντόπουλος.

Τὰς εἰς τοῦ θιάσου τούτου ἐντυπώσεις μας προσεχῶς, ἂν καὶ διὰ τὰς κωμωδίας εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀθάνατος Παντόπουλος πρωταγωνιστεῖ, ἢ ἐπιτυχία εἶναι ἐκ τῶν προτέρων βεβαία.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Νεφράκια βιδελισα ἢ πρόβεικ σάλτσ κ. Σχίσατε τα εἰς δύο, ἀραιρέσατε τὸ σκληρὸν μέρος τῶν νεύρων καὶ κόψατέ τα ὡς εἰς λεπτὰς σκελίδας. Βάλλετε εἰς βραστὸν νερὸν 3—4 λεπτά μὲ ὀλίγον ἄλας. Στεγνώσατε τα. Λυώσατε βούτυρο, κοκκινήσατέ τα 5 λεπτά, βγάλτε τα ἀπὸ τὴν φωτιά, ἀλευρώσατέ τα. Ἐχετε βράσει ἰδιαίτερος ἓνα ποτήρι ἄσπρο κρασί μὲ ἀκετὸ μαϊντανὸ καὶ ἀλατοπίπερο. Τὸ χύνετε εἰς τὰ νεφράκια σας, προσθέτετε μίαν κουταλιάν βούτυρον. Τὰ ἀφίνετε νά πάρουν δύο βράσεις καὶ τὰ κατεβάσετε. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία προεῖ νά γείνη γρήγορα, διότι τὰ νεφράκια, ἂν μείνουν πολὺ εἰς τὴν φωτιά σκληραίνουν.

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον κατὰ λάθος ἐσημειώθη ὅτι ἡ πτωχὴ ἀσθενὴς κόρη ἔλαβε παρ' ἀνωμόμου ἐκ Τεργέστης φρ. 10 ἀντὶ Φιορνία 10.

μάτι, τοῦ δικαιοκρίτη καὶ παντοδύναμου, ἐστάθη ἀπάνω τῆς προστατευτικὸ καὶ ἄγρυπνο, ὅπως μάννας μάτι στὴν κούνια τοῦ μοναχικοῦ παιδιοῦ τῆς.

* *

Καὶ ἀπὸ τότε εἶν' ἐκεῖ καιρὸς δικαίτη, ἥλιος καταργηρός, νερὸ τρισάγιο. Μῦρον ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸν βυθὸ καὶ ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο τῆς θάλασσας περιγύρα καὶ κάθεται χρίσμα σωματικὸ, χρίσμα ψυχικὸ, ἔθνικὸ πρῶτ' ἀπ' ὅλα. Ὅπως ἀπὸ τὸ ἅγιον Δισκοπότηρο βγαίνει ἀόρατη ἢ σωτηρία τοῦ χριστιανοῦ· ἀόρατη θὰ ἔσῃ ἀπὸ μέσα ἐκεῖ καὶ ἡ δικὴ μας ἀπολύτρωσις. Ἡ γαρυγὴ τοῦ Γέιους μας ἐκεῖ θ' ἀνατελλῇ. Ναί, ἐκεῖ θ' ἀνατελλῇ. Προβαίνει ὁλοένα ἢ Ἄ, γιαιτράπεζα καὶ βούλεται νά πιάσῃ τὴν στεριά. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὴν πιάσῃ τὴν στεριά. Καὶ τότε σὲ ὅλη τὴν ἑλληνικὴν γῆ ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη, ἀπὸ νότον καὶ βορρῆ, ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύσι, ζεῖδωρος ἥλιος θὰ πυρώσῃ τοὺς δούλους, καμπάνα θὰ σημάνη σὲ κάθε μινὰρὸ καὶ τὰ τζαμιά θὰ ἠχολογήσουν τὴ χριστιανικὴν, τὴν ἐθνικὴν μας λειτουργίαν. Καὶ τότε πάλιν ἢ Χρυσόπορτα θὰ στολίσῃ ἑλλήνων βασιλέων θριάμβους καὶ τρώπαια.

Τότε θὰ πάρουμε καὶ τὰ κουρσεμένα πίσω. Τὰ πλοῦτη μας, τὴ δόξα, τὰ ἱερά μας. Θὰ πάρουμε τὸ σπαθὶ τοῦ Κωνσταντινίου καὶ τὴν κολυμπήρα τοῦ πορφυρογέννητου· τὴς πόρτες τοῦ Ναοῦ μας, τὸ Ρωλόγι τῶν Μάγων, τ' ἄλογα τ' ἀράθυμα. Καὶ θὰ μείνῃ πάλι πτωχὴ καὶ ταπεινὴ ψυροῦδισα ἢ Βενετιά καὶ ἢ Πόλη μας θὰ γίνῃ αἰώνιον καύχημα καὶ στόλος τῆς Οἰκουμένης, ὅπως πρὶν τὴν μαράνη τοῦ Βενετσάνου τὸ προδοτικὸ ἀγκάλιασμα καὶ τὸ βίβαρο ποδάρι τοῦ Τούρκου.

Ναί· θὰ ζήσομε καὶ θὰ θερεισομε καὶ θὰ δοξασθοῦμε πάλι. Εἴμαστε ἄνδρες ἐμεῖς· εἴμασ' Ἐλληνες! . . .»

Καὶ ὁρθὸς τόρα ἔριξε τὰ μάτια φλογερὰ σὲς σκοτεινὰς στερεῖς, σὰν προφήτης τοῦ Ἰσραὴλ ὑμνῶντας τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας ὁ ὑποναύκληρος. Καὶ δέν ἦταν ὄχι ὁ ναυτὸς ὁ ταπεινός. Ἦταν ὁ Ἑλλητισμὸς ὁλόκορμος, μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστι τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων του.